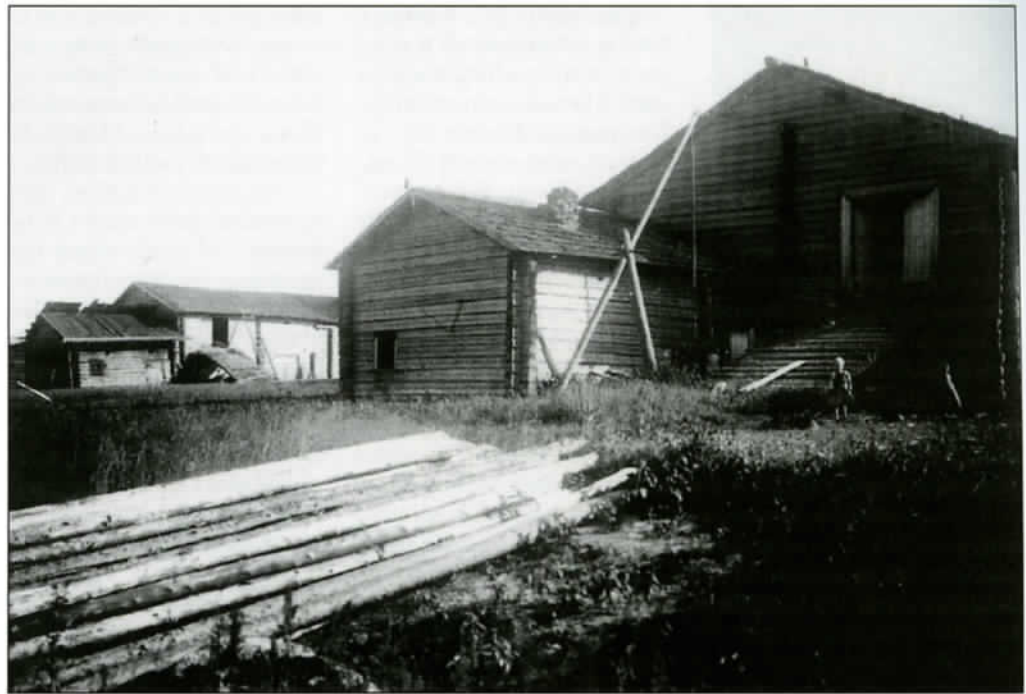

Mauran svntvmävuosi olisi siis 1804 tai 1805, tytären Marian 1830 ja pojan Timon 1833 tai 1834. Mauran isä Malafei olisi syntynyt noin 1773, kuollut 1822 ja äiti Sofia syntynyt noin v. 1773. Ensimmäinen Mauran miehistä, Simana, on tullut naapurikylästä Tuulasjärvestä eikä Kolvaisjärvestä kuten perinnetieto esittää.

Marja naitiin Repolan kirkonkylään Iivana Prokoselle. Timo nai vaimokseen Anni Grigorintytär Riikosen Lusman kylästä Tuulijärven rannalta. Hänet on mainittu vuoden 1858 väestöluettelossa: Agafia Grigorjeva, 23 vuotta.

Mauran toinen avioliitto

Perimätiedon mukaan Mauran toinen mies oli Jaro Riikonen tai Triihponen Repolan Virran kylästä, ja hän tuli Koroppiin kotivävyksi. Vuoden 1850 väestöluettelossa ei Koropin kylässä kuitenkaan ole Jaroa eikä Maura. Timofei Semjonov, Mauran poika ensimmäisestä avioliitosta, silloin 16 vuotta, on luettelossa talon isäntänä. Timofein nimen yläpuolella on nimi Mihail Jegorov, Timofein isän tai äidin veli. Mihail on näin ollen Mauran ensimmäisen miehen Simanan veli. Ehkä hänet oli nimetty Simanan lasten holhoojaksi, tai olisi-ko hän ollut rakentamassa uutta taloa Timofeille Mauran ja Simanan palaneen talon tilalle?

Ilja ja Iivana Maurasen talot Koropinjärven rannan puolelta nähtynä. (kuva: A.R. Niemi/KKS:n kuva-arkisto).

Voi olla, että Mauran ja Simanan lapset asuivat Virran kylässä v. 1850, kun talo Koropissa oli palanut. Virran kylän väestöluettelosta vuodelta 1850 löytyy Gerasim Jegorov, joka saattaisi olla Mauran toinen mies. Hän oli vuonna 1836 29-vuotias, syntynyt noin v. 1807, ja kuollut v. 1841. Hänellä on ollut Ivan-niminen poika, syntynyt v. 1837 sekä Ofimja-niminen tytär, syntynyt v. 1839. Nimet ja vuosiluvut sopisivat hyvin Mauran toiseen avioliittoon. Maura ei kuitenkaan esiinny tässä Virran kylän väestöluettelossa. Vuoden 1858 väestöluettelossa Ivan ja hänen sisarensa Afimjei ovat edelleenkin, edellinen 20 ja

jälkimmäinen 18 vuoden ikäisenä.

Ivan meni sittemmin naimisiin Lentierasta Hotarin (Höttösen) Fiedoran tyttären Outin kanssa. Hänen sisarensa naitiin Lusman kylään Poavila Ivanoffille.

Jarolle ja Mauralle valmistui Koroppiin Timofein talon viereen suomalaismalinen talo. Sitä on kuvattu Sucksdorff - Blomstedtin kirjassa "Karjalaisia rakennustapoja ja koristemuotoja".

Mauran kolmas avioliitto

Perimätieto kertoo, että Mauran kolmas aviomies

tuli naapurikylästä Tuuliväärasta. Hänen nimensä olisi ollut Vasselei Soavanen. Tästä avioliitosta syntyi Ahipei-niminen tytär, joka naitiin Haukkasaareen Fedotta Vasseleinpoika Kanalle.

Tuulosjärven väestöluettelosta vuodelta 1850 löytyy Vasselei Pekanpojan vaimo Maura, tytär Ahipei, 7 vuotta ja mies Vasselei Pekanpeika, 37 vuotta. Vuoden 1858 väestöluettelossa he ovat edelleen Tuulosjärven kirjoissa, Vasselei nyt 44-vuotiaana, hänen vaimonsa "Malahvein Maura" (viittaa Mauran isän nimeen) sekä tytär Agreppina.

PENTTI KEYNÄS

Kyykkääjä Kalle Paajaste 70-vuotias

Kyykkääjä Kalle Paajaste on syntynyt Vuokkiniemessä 4.4.1935. Vuonna 1944 perheen evakkomatka suuntautui Vuokkiniemestä ensin Savoon Alapitkän väestöleirille, ja sieltä sitten naapuripitäjään Varpaisjärvelle. Helsinkiin hän muutti 1957, ja asuu nykyään Espoossa ja pelaa kyykkää Karjalan Si-

vistysseuran kyykkäkerhon joukkueessa.

Kalle ei muista, että Vuokkiniemessä olisi pelattu kyykkää, mutta siitä kylä siellä puhuttiin. Eikä kyykkää pelattu Varpaisjärvelläkään. Hän tutustui siihen vasta vuosikymmeniä jälkeenpäin.

Nuorempana, varsinkin kouluvuosina, tuli paljon

hiihdeltä. Se oli kivaa aikaa, hän muistelee. Usein kierreltiin kilpailemassa eri paikoissa lähes joka viikonloppu. Koulujenvälisistä hiihtokilpailuista Kalle muistaa hyvän tapauksen, joka siinä iässä se oli tavoittelemisen arvoinen ja merkittävä saavutus. Kilpailumatkan loppuvaiheessa jo ennakkolta voittajasuosikkeina pidetyt

kaksi hyvää Seppo-nimistä hiihtäjää eivät antaneet toisilleen latua, vaan pysähtyivät kinastelemaan. Sillä välin lähituntumassa hiihtänyt Kalle porhalsi molempien ohi voitaen koko kilpailun. Se voitto on jäänyt mieluisimmaksi muistoksi kouluvuosien urheilusta.

Myöhemmin hiihdon ohella yleisurheilu ja pitkin

matkojen juoksu ovat kiinnostaneet. Sitä on tullut osallistuttua maratoneille ja Finlandia-hiihtoon kerran jos toisenkin. Molemmat ovat jääneet, mutta jokamiehen kalastus, joka silloin kuului ohjelmaan, on säilynyt tähän päivään asti.

Voi sanoa, että Kalle Paajaste vaihtoi hiihdon ja juoksun kyykkään eikä hän ole sitä katunut. Hänellä oli jo 54 vuotta, kun hän ilmestyi kyykkäkentälle. Hänessä havaitsi heti ryhdyttyä, jänteveyttä, karaistuneisuutta ja urheilijalle ominaista reippautta. Kyykkään hänet innosti niin ikään Vuokkiniemessä syntynyt Juhani Denisov. Tämä tapahtui loppukesästä 1989. Kallen ensimmäinen kilpailu löytyi päivämäärältä 15.10.89. Jäsentenvälisen 5-ottelun tulos C-sarjassa oli -41, ja hän sijoittui neljänneksi.

Aluksi Juhani ja Kalle pelasivat yhteisillä sauvoilla. Kun itse kilpailin talvelta 1990 Kuopion sisähallissa, toin Kallelle upouudet sauvat. Vahvistin niiden kändensijat holkeilla, kyllästin sauvat valtilla ja lakkasin ne. On niin, että sauvat kuluvat ja menettävät kimmoisutensa ahkerassa käytössä. Niin taisi tapahtua niillekin. Mitä tulee Kallen sauvoihin tänä päivänä, ne ovat priimatuotetta ja Olavi Silventoisen käsityötä. - Kallen ensimmäinen edustustehtävä sattuikin vuonna 1990. Hän edusti Etelä-Suomen kaupunkien ottelussa Espoona, jonka joukkue sijoittui kuuden joukkueen ryhmässä neljänneksi. Kallen lisäksi joukkueessa pelasivat Mauri Junnola, Leo Vanhanen ja Aleksanteri Säppi.

Kalle oppi pelaamaan nopeasti, mutta tulostaso koheni hitaasti. Karjalan Siivestyseuran kyykkäkerhossa oli siihen aikaan korkea pelitaso. Pelaajia oli paljon. Oli suojärveläisiä, impilahelaisia, autopataljoonalaisia ja inkeriläisiä. Jatkovasti tuli muualta Helsinkiin töihin pelaajia, jotka Suojärvi-seuran kautta hakeutuivat KSS:n kyykkäkerhoon.

Kaikki harjoittelivat ympäri vuoden. Kallelle riitti neuvot ja esimerkkejä kyykkätyyleistä ja -tekniikasta. Haastatteluni yhteydessä hän toivoi muistavansa jotakin oikeassa valossa ja sanoi, että olkoon hänen menestyksensä niidenkin ansiota, joilta hän on saanut vaikutteita, ja joiden kanssa on tullut harjoiteltua ja hikoiltua kyykkäkentällä.

Yhden kategorian hän muistaa kyykän tekniikan kehityksessään: Kalevi Kosenen matalan heiton. Kalevi löi pystykonaa ja hampaita aina suoraan ilmasta, mutta akkojen heitot hän vyörytti matalaan. Kalle omaksui sen matalan, ja kehitti siitä itselleen heiton, joka näyttää perussuoritukseltaan sekä pystykonaan lyötynä että akkoihin vyörytettynä aivan samanlaiselta.

Lukuisilta kilpailumatkoiltaan kuten aikoinaan Boråsin karjalaisten ja KSS:n välisistä ns. Ruotsin maaotteluista Kallelle on jäänyt mieluisia muistoja. Täällä kotimaassa sitä on tullut paljon matkustettua Kallen kyydissä. Pitkille matkoille kuten Nurmekseen, Kuopioon, Varkauteen, Savonlinnaan, Parikkalaan, Imatralle, Jyväskylään tai Äänekoskelle ollaan

lähdetty yön pikkutunteina ja palattu kotiin keskiyöllä. Ja vieläkin intoa riittää.

1990-luvun alkupuolella Kalle voitti useita piirin mestaruuksia kyykän B- ja A-sarjoissa. Siirryttyään veteraanisarjaan siinä "isännöivät" silloin vuorotellen Salmin Kyykän Herman Petjakko ja Jussi Karhunen. 90-luvun puolivälin jälkeen alkoi Kalle Paajasten tähti ensin vilkkua ja sitten loistaa.

KSS:n talvikyykässä 1996 kaikki miehet kilpailivat samassa sarjassa. Heitä oli 30. Raison joukkueen mukana paikalle tuli myös Martti Kottonen. Hän osoitautui todella "kovaksi luuksi" puolustaessaan edellisen vuoden voittoaan ja kiertopalkintoaan. Vasta kolmannen uusinnan voitti Kalle. Molemmille merkittiin lueteloon +25. Palkintojenjaossa he loistivat punaposkisiina, Kalle jopa liikuttuneena saavutuksestaan. Sen jälkeen Kalle alkoi luottaa kyyhiinsä.

Keväällä 1996 aloitimme valmistautumisen Hämeenlinnan veteraanien SM-kilpailuihin. Silloin tällöin harjoittelimme yhdessä. Kallen matala heitto ei vielä ollut kuitenkaan paikallaan. Heitot eivät lähteneet

tydyttävällä tavalla. Kun sitten Hämeenlinnan kilpailussa mitali oli varmistunut, heti sen jälkeen teoreettisetkin mahdollisuudet päästä finaaliin uusintojen kautta olivat menneet, Kalle sanoi: "Siinä yhdessä paikassa olisi pitänyt riskeerata, Osku". Vastasin, että se oli pienestä kiinni. Ja hän ymmärsi, että sauva lentää silloin, kun sen pitäisi, vain harvoin onnettaren siivittämänä. Ja jo silloin sain kuulla Kallen loppukesän tavoitteista. Ne toteutuivat vasta seuraavana kesänä.

Kalle Paajaste korostaa joukkueen kapteenin tehtävää niin pelin rakentajana kuin myös hyvän joukkuehengen ylläpitäjänä kilpailuissa. Joukkuepeli on kurinalaista. Sen oppii harjoittelemalla. Henkilökohtainen peli kyllä sitten opettaa ja nöyryyttää itsekkään. Kyykkäilyn organisaatiota hän kommentoi: kilpailuohjelma on sopiva, samoin miesten veteraanisarjan ikähyvitys. Vanhemmuuskäsite tasatulojen paremmuusjärjestyksen määrityksessä pysyköön sellaisenaan, vaikka siinä kyllä olisi aihe muutokselle. Kalle on myös huomannut, että 60 -70 -vuotiaiden takaraja-aloitus on vain harvoille heistä lii-

Kallen tyylinäyte vuodelta 2001. Hän kehitti itselleen matalan heittotavan, joka perussuoritukseltaan on lähes samanlainen, kun hän lyö pystykonaa tai vyöryttää kaatuneita kyykkiä pelineliöstä. (kuva O. Toivokainen).

an pitkä. Kyykkäkilpailut venyvät joskus. Tiukkapiisuus pysyköön kentän ulkopuolella. Voittajan suhteen ja muidenkin lopputuloksiin eivät vaikuta mikään arpaonni eivätkä ensimmäiset tai viimeiset pelivuorot silloin, kun kilpailuolosuhteet pysyvät muuttumattomina. Paripelejä on syytä järjestää enemmän seurojen pelaajavähyyden takia.

Kalle Paaajaste valmentaa nykyään KSS:n kyykkäkerhon sekä nuoria että aikuisia aloittelijoita. Hän on tuonut kyykkään lähes koko lähisukunsa. Sitä pelaavat nyt myös Kallen tytär Marita, hänen siippansa Tero Hämäläinen, heidän lapsensa Santeri ja Oskari sekä Kallen tyttöstävä Marita Zimaldidina. Näin suurta perheyhteisöä KSS:n kyykkäkerhon kyykkässa ei ole nähty pitkään aikaan. Kalle on valmentanut itselleen jo kukaties todellisen perintöprinsinkin Oskari Hämäläisestä, joka viime kesänä kunnostautui juniorien SM-kilpailussa voittajan sarjansa. Kallen "kyykkärysä" ympärillä liikkuu muitakin "vonkaleita". Odotetaan vain tapahtumien kulkua ja kuuluisia.

Kalle on KSS:n kyykkäkerhossa jo lähes käsité. Hän on todellinen puuhämies. Kyykän harrasteesta hän sanoo, että se sopii kaikenikäisille; tervetuloa vain pelaamaan. Harjoittelu ei maksaa mitään. Aluksi myös pelisauvat ovat saatavissa kerholta. Pelaamme meren rannalla, ja ulkoilma piristää. Uusia pelaajia tarvitaan, kun joukko on harvenemassa.

On yleinen toteamus, että kyykän harrastus on tottaalisesti vähentynyt. Toivottavasti tämä on ohimenevää. Kun menneenä talvena keskustelin Jussi Karhusen kanssa samasta asiasta, hän lausautti, että veteraanisarjan kun vaan kasvaa. Sainoin, että samat entiset huiput harvoja uusia lukuun ottamatta näyttävät pyörivän nyt stariikkasarjankin kärjessä. Jussi mietti hetken, koska hän itsekin kuului samoihin. Sitten hän sanoi osuvasti: "On uusiakin tullut, mut-

ta se Kalle taitaa tehdä vielä temppujaan. Johan se on alkanut tosissaan riepotella niitä".

Kun kävelee jonakin tyynenä päivänä varsinkin aamuisin Seurasaaressa päätiellä juhlakentälle päin, voi jo kaukaa kuulla kyykän kalketta ja sauvojen kolinaa. Siellä harjoittelee Kalle Paaajaste. Eväspussinsa ja kalastusvälineensä hän on harjoittelunsa ajaksi asettanut kentän aitarallin suojaan. Kun tulee lähemmäksi, niin näkee, miten kyykät lentelevät ilmassa ja kolisevat aidassa.

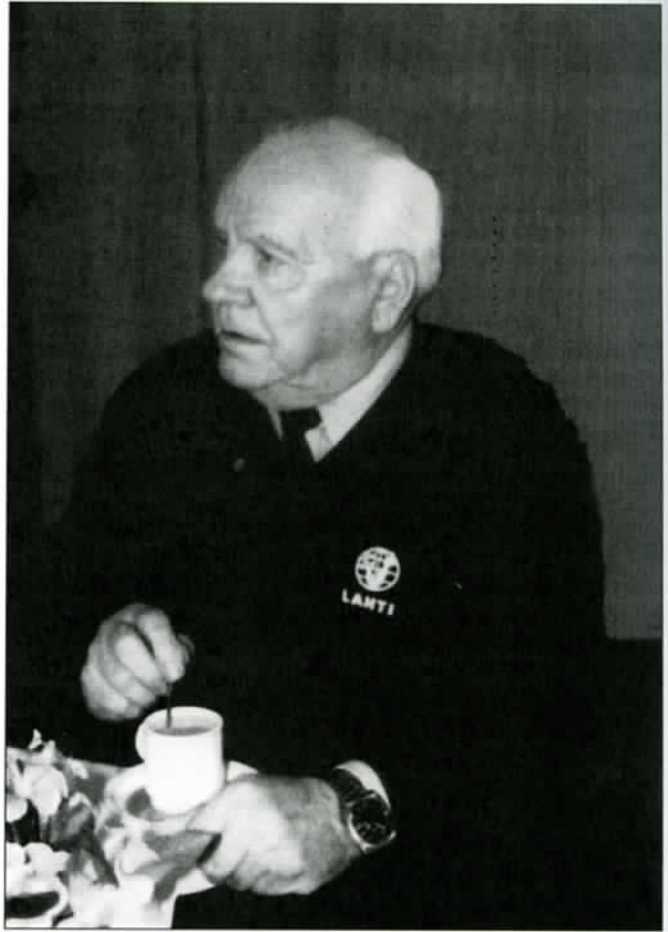
Aloittaessaan pelata kyykkää hänellä sanojensa mukaan ei ollut minkäänlaisia tavoitteita. Kaikki on kehittänyt ikään kuin itsestään, hän toteaa ironisesti. Niin ei kuitenkaan ole. Itse asiassa mitä Kalleen tulee kyykkäurheilijana, perusteet ovat löydettävissä nuoruusvuosien ajoilta. Lukuisten kansallisten kilpailujen voittojen lisäksi hän on menestynyt SM-tasolla, jossa kaikki voitot ja hyvät sijoitukset ovat tulleet veteraanisarjassa seuraavasti:

SM-kilpailut 3- sija paripelit, Hämeenlinna 1996 /Paaajaste-Toivokainen, 1. sija henk.koht. Kuopio 1999, 1. sija paripelit Vaasa 1999 (Paaajaste-Nappu), 2. sija henk.koht. Juuka 2001, 1. sija henk.koht. Kuopio 2002, 1. sija henk.koht. Porvoo 2002, 1. sija henk.koht. Kuopio 2003, 2. sija paripelit Joensuu 2003 (Paaajaste-Taskinen). Lisäksi Kalle on Vuoden veteraanipelaaja sekä valtakunnallisen Oulu-cupin voittaja 2002, 2003 ja 2004.

OSKAR TOIVOKAINEN

Kyykkäveteraani tuonilmaisii

Pentti Sillervo 1923- 2005.

Suomen kyykkävään hyvin tuntema **Pentti Sillervo** kuoli Lahdessa 19.2.- 05. Hän oli syntynyt Oitissa 3.12.1923.

Pentti oli Salmin vävy, enemmän salmilainen kuin salmilaiset itse, sanottiin. Pentti aloitti kyykän pelaamisen Lahden salmilaisten joukkueessa. Pian hänet nimitettiin joukkueen kapteeniksi ja valittiin vähän myöhemmin koko seuran, Lahden salmilaisten puheenjohtajaksi.

Menestystä seurasi pelkentillä. Seura oli SM-kisoissa hopealla jo 1965 ja Pentti sai pronssia 1971 ja hopeaa 1981.

Helsingissäkin huomattiin Pentin kyykkäinto ja johtamiskyvyt. Hänet kutsuttiin v. 1973 Karjalaisen Kyykkävaltuuskuntaan johtokuntaan. Sieltä hänet valittiin Karjalaiseen Kyykkäliittoon ja myös koko seuran puheenjohtajaksi vuosiksi 1989 -1992.

Lahden kyykkätoiminta eli ja toimi niin kauan kuin Pentin terveys kesti. Kun hän sairastui, niin kyykkätoimintakin lopahti. - Varsinaisen leipätyönsä Pentti teki Lahden kaupungin palveluksessa, aloitti autonkuljettajana ja lopetti luottamusmiehenä.

Kepeät mullat Pentin haudalle. Hänen ansiostaan v. 1973 oppositioon siirtyneet salmilaiset palasivat takaisin karjalaiseen kyykkätoimintaan. - KP.

□ □ Karjalassa on yli 4 000 historian, kulttuurin ja arkeologian muistomerkkiä. Niiden säilyttämiseen tarvitaan vuosittain kulttuuriministeriön mukaan 60 milj. ruplaa. Aina ei ole kysymys pelkästään rahasta. Monet muistomerkit vaativat restaurointia ja tämän alan ammattilaisista on Karjalassa puutetta. Tämä koskee etenkin vanhoja, 1700-luvulta peräisin olevia puurakennuksia.